

Оскресни, Ёоян, світлий наш співаче!  
Чому так довго в потемку ночуєш?  
Дармо по тобі руська слава плаче,  
А ти їй, руський бояне, не чуєш?  
Калина наша більше вже не родить,  
Барвінки наші в гаю усихають,  
А ясна зоря все а все не сходить,  
Бо наші зорі все тебе чекають.  
Оскресни, Ёоян, з руської могили —  
Ци вна навіки вже тебе присіла?  
А яворові лози в нас не цвили,  
А наша пташка в борі занімiла;  
Бо наші-сь бори лиш тогді кохали,  
Коли соколи ними ще линули,  
А наші пташки лиш тогді співали,  
Коли ще твою віщу пісню чули.

Оскресни, Боян, з кедрової труни,  
Де нині клониш світлу главу твою,  
Кини пальцями золотії струни,  
А грай нам пісні, о, заграй до бою! —  
А як ті снове, що вітри розвіють,  
Як ті димове, що на сонці гинуть,  
Так ті пропадуть, що кайдан нам гріють.  
О, грай нам, Боян, грай нам, божий сину!

О, грай нам, Боян, а пусти соколи,  
Де Київ світить, де наш Лев дрімає,  
А найдеш, друже, дружину поволі:  
Там Тара-козак, Богдан тут співає  
О ділах славних Буй-Тур Всеволода,  
О красній Ксені, Чабраєвій силі,  
О нашій правді, о правді народа, —  
А ти лиш, Боян, ти лиш спиш в могилі.